

גמילה השנה

אותם הצירה וביקש שלא יגידו לי שום דבר, כי אני לא יודעת כלום על ענייני סמים.

אבל אחרי ששוחזר הוא נסע שוב לחוץ-לארץ, ולמרות שהמישטרה לא מצאה אצלו סמים, אני יודעת שהוא הביא אז סם מחו"ל. יום אחד הוא ישב בסלון ואני שכבתי בחדר-שינה. הוא ביקש שאלך לעשות לו תה, וכאשר עברתי בסלון ראיתי שהוא מתעסק עם אבקה לבנה. הוא קרא לי וביקש שאטעם מהאבקה.

"אני צריך לערבב את זה, ולי אין כבר טעם בפה", הוא אמר. לא רציתי, אבל הוא הכריח אותי. ואחרי שטעמתי מהסם על הלשון קיבלתי דפיקות-לב, היה לי רע, והלכתי לרופא. שלחו אותי לבית-חולים, ומאז התחלתי לסבול מהלב.

אחרי כמה חודשים בעלי נעצר שנית, והפעם הוגש נגדו כתבי-אישום בענייני סמים. עצרו גם אותי וחקרו אותי, והוגש גם נגדי כתבי-אישום, על עדות-סותרת. כי במישפט אמרתי דברים אחרים מאלה שסיפרתי לי מישטרה.

ישבתי ארבעה חודשים בנורה-תירצה. המאסר הרחיק אותי מהילדות. לא הסכמתי שייביאו אותן לשם לראות אותי, כי התביישתי, והן גרו אצל סבתא שלהן. אמו של בעלי, וחשבו שאני בחו"ל. כאשר השתחררתי, הן היו כל כך קשורות לחמותי, שהרגשתי שהן לא צריכות אותי בכלל.

מאבקים בכביש

ה תקופה אחרי שהשתחררתי מבית-הסוהר קצת מבובלת כי מוחי קיבלתי אז התמוטטות-עצבים וישבתי כמה שבועות בבית-החולים אברבנאל. ניסיתי לעבוד כקופאית בסופר-מרקט, ולא הצלחתי להחזיק מעמד. בעלי ביקש שאפתח תיקיגרווישן ברבנות, כדי שזמינו אותו לשם, וכך

מאז שבעלי חזר מבית-החולים, הוא השתנה. הוא עזב את מקום עבודתו הקבוע והיה יוצא לבלות הרבה. בקיץ היה מבלה ימים שלמים בים, אבל כסף לא היה חסר. הוא אמר שאת הכסף הוא מרוויח בבורסה.

כאשר הכריא קצת, אמר לי שהוא רוצה שניסע לחוץ-לארץ, לטיול. סרבת, כי היתה לי תינוקת קטנה, ואז הוא נסע לבדו. הוא נסע לטיול בגרמניה ותורכיה, והביא לי מתנות וזהב. אמרתי לו: "מה יוצא לי מכל המתנות, אם אני לא מרגישה שיש לי בית חם?" כעסתי עליו בעיקבות הבגידה שלו. אבל לא פתחתי תיק ברבנות, כי חשבתי שכל הגברים הם כאלה.

כאשר הוא רצה שוב לנסוע לחוץ-לארץ, החלטתי להצטרף אליו. נסענו לתורכיה, שם יש לו קרובי-משפחה. ופיתאום ראיתי שכל החברים שלו הגיעו לשם גם הם. זה לא מצא חן בעיניי, חשדתי שהם מתכננים גניבה או איזה עניין עם סמים. אמרתי שאני רוצה לחזור ארצה. בעלי הסכים ואמר לי, שאקח אתי חבילה ואמסור אותה למישהו בארץ. סירבתי, כי הרגשתי

ראשונה, והחלטנו להתחתן. הוריי לא רצו שאלך לצבא, ולכן בגיל 17 וחצי התחתנתי. התחתנתי, כמו שאומרים, עם הבתולים שלי.

נולדו לנו שתי בנות. בעלי עבד במפעל אלקטרוניקה גדול, והכל היה בסדר. יום אחד הוא סיפר לי שהוא במילואים, והבטיח כי במוצאי יום-העצמאות יבוא לקחת אותי לבלות. הזמנתי בייביסיטר והייתי מוכנה, אבל הוא לא הגיע. כבוקר בא חבר שלו ואמר לי כי בעלי נפצע בתאונת-דרכים והוא בבית-חולים.

בעלי שכב בבית-החולים פצוע קשה, כמעט כל גופו בגבס. טיפלתי בו ודאגתי לו, ושמעתי את אחד החברים שלו אומר לו: "אני אביא לך משהו שיעזור לך." אז לא הבנתי את זה, אבל היום אני חושבת שאז בעלי התחיל עם הסמים.

בבית-החולים התגלה לי עוד דבר. אחרי שטיפלתי בבעלי במסירות כמה ימים, באה אליי אחת האחיות ואמרה לי: "אני במקומך לא הייתי באה לבקר בעל כוחו" שאלתי לה, והיא סיפרה לי כי בעלי נפצע בתאונה יחד עם בחורה צעירה, שנפצעה קל. הוא סירב שהיא

במשך שש שנים הייתה סימה מכורה לסמים, ואף ירדה לזנות כדי להשיג את הכסף עבורם. לפני שנה נגמלה בכוחות עצמה והתחילה לחיות

נוכל להיפגש לעיתים יותר קרובות, והוא יוכל לראות את הבנות. זה היה אומנם תיק פיקטיבי, אבל אחרי תקופה מסויימת חברים סיפרו לו שאני יוצאת עם אחרים ושיש לי מאהב ערבי, והוא החליט להתגרש ממני כאמת. (המשך בעמוד 32)

שזה לא בסדר. אמרתי לו: מה יקרה אם יעצרו אותי בנמל-התעופה? מה יהיה עם הילדות?

אחרי כמה חודשים המישטרה באה אלינו הביתה, עשתה חיפוש ועצרה את בעלי. הם אמרו משהו על סמים, אבל לא מצאו שום דבר בבית. בעלי לקח

תתאשפו יחד איתו, והיא הלכה הביתה. אז התברר לי כי לבעלי היתה אהובה, חיילת בת 18, במשך חצי שנה. היא לא ידעה שהוא נשוי, ואחרי שפניתי למישפחה שלה וסיפרתי להם שהוא נשוי ואב לילדות — הם כעסו עליי שלא תפסתי את העניין. קודם:

סימנים להתמכרות, אולם לא מצאתי דבר. סימה היא צעירה נאה, שמנמנות, בעלת עור-בהיר ועיניים ירוקות. שיערה בלונדי, קצר ומתולתל. היא היתה מאופרת ומטופחת ושיניה הן לבנות נראו כריאות וחזקות. גם בעיניה לא ראיתי את הברק החשוד או ה' אטימות הנוראה של הנרקומן.

כאשר סיפרתי לה מה חיפשתי, צחקה. "מאז נגמלתי, לפני שנה, העליתי 20 קילו במשקל", אמרה. "אז כל-כך התביישתי, שהייתי לובשת שני זוגות מיכנסיים זה על זה. הייתי לובשת את הג'ינס שלי מעל לטרנינג, כדי שיראו קצת בשר. היום אני צריכה דיאטה".

סימה (31) נולדה בת-לאיבי למישפחה מהמעמד הבינוני הנמוך. היא בת אמצעית במישפחה בת חמישה ילדים. "לא כל-כך אהבתי ללמוד", היא מספרת, "ולכן בחופש הגדול, אחרי כתה ח', הלכתי לעבוד כזבנית בחנות לבגדי-ילדים. בבית הייתי ילדה סגורה, אבל אהבתי לצאת לבלות עם חברות והיו לי הרבה חברות. הוריי הקפידו על שעות היציאה שלי, והייתי צריכה לחזור מוקדם הביתה. אני היה מאיים שאם אאחר לבוא, הוא יגזור את שערי הארוך. אהבתי ללכת לדיסקוטקים ולרקוד, אבל הייתי חוזרת הבית מוקדם".

מספרת סימה את סיפורי חייה:

בגיל 16 הכרתי את הבחור, שאיתו התחתנתי אחר כך. הוא היה אז בסוף הצבא, והיה גבר נאה. כאשר רצה לצאת איתי, היה צריך להיכנס אלינו הביתה ולבקש מהוריי רשות לצאת איתי. היינו הולכים יחד לקולנוע, להצגה

כ אשר סיפר לי עורך-הדיון כי לקוחה שלו היתה מכורה להרואין במשך שש שנים ונגמלה, הייתי ספי' קנית במקצת. הוא אמר כי היא השי' תעברה לסם אחרי שהיתה כבר נשואה ואם לבנות, ירדה לזנות, ולפני שנה נגמלה כדי לטפל בשתי הילדות שנותרו לבדן, בגלל תאונה שקרתה לסבתא.

הייתי ספקנית, מכיוון שהסיפור נשמע לי דרמטי יותר מדי, וגם מכיוון שאני מכירה את הסטטיסטיקה האומרת כי רק שני אחוז מצליחים להיגמל מהמוות הלבן. השתכנעתי רק אחרי שראיתי דוח של קצית-מבחן, אשר עקבה אחרי סימה (שם בדוי, כדי לא להזיק לשיקומה של האשה) במשך כל השנה, וראתה כיצד נגמלה לחלוטין והיא מתמירה בעבודה ובטיפול ב' ילדות.

לסימה היו לבטים קשים לפני שהסכימה להתראיין. היא אמרה לי, כי בעלייהחנות, שבה היא עובדת כבר שנה, אינם יודעים על עברה, והיא חוששת כי הם עלולים לגלות זאת דרך הכתבה. גם אמה, שעברה מישעול ארוך של יסורים בגלל סימה, התנגדה לחשיפה. רק לאחר שהבטחתי לה כי והותה לא תתגלה, הסכימה סימה להתראיין. "בעצם, אני מאוד גאה בכך שהצלחתי להיגמל בכוחות עצמי", אמרה לי וקבעה את המועד לפגישה.

פילגש בת 18

כ אשר באה למערכת העולם הזה, חיפשתי בדמותה של סימה

זנות בשולי העיר. הייתי מדברת עם הקליינטים...